Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 19. Den 1. Juli 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 18de Februar 1855, efter Oplæsningen af det i forrige Nr. gjengivne Foredrag.

(Af Deseret News, den 1ste Marts 1855.)

En Deel af denne Forsamling er bleven opdragen i Amerika og er meer eller mindre bekjendt med Constitutionen, med Folkets grundlovmæssige Rettigheder, med Landets Institutioner, med Staternes Regjeringer, Love osv., og om de nøiagtigen har givet Agt paa og hørt Br. Bullock oplæse mit skrevne Foredrag, saa at de kunde forstaae det, saa veed de, om deres Sind, Følelser og Domme stemmer overeens med mine, angaaende de Anskuelser, som nylig er bleven fremstillede.

Jeg kan sige med eet, at de er sande; de er dette Folks Følelser, forsaavidt som de er bekjendte med de Forenede Staters Regjerings Grundsætninger; endskjøndt en Deel af vor nærværende Menighed er ikke bleven opdragen under den velgjørende Indflydelse af vor Fædrene-Regjerings Institutioner. Men saavidt som de forstaaer, drister jeg mig til at sige, at saadanne er alle Sidste Dags Helliges Følelser.

Under min Tale skal jeg behandle Emnet frit. Dog veed jeg, at naar jeg taler offentligt, er der altid Saadanne tilstede, som er tilbøielige til at finde Noget at udsætte paa dette Folk, og som forsøger at opvække Fordom imod dem; og de vil samle op enkelte Ord og Sætninger, og stille dem tilsammen efter deres eget Behag, og sende ud en fordærvet Læsemaade for at fylde Verden med Fordomme imod os. Jeg bryder mig ikke om en saadan Fremgangsmaade; thi jeg har ofte sagt, at talte Ord er ikkun Vind, og naar de er udtalte er de borte; følgelig tager jeg mig den Frihed at tale det, som jeg ikke tillader mig, naar jeg betroer mine Følelser til Papiret.

Det Foredrag, som nyligen er bleven oplæst, og som udpeger den Sti, dette Folk har vandret paa, er blot et kort Sammendrag af vor Erfaring, hvad vi har udstaaet og hvad vi troer.

Før Mormons Bog blev trykt og strax efter at Joseph Smith havde erholdt Pladerne, og de Aabenbaringer han modtog angaaende denne Optegnelse, at den var Nephiternes og Lamaniternes Optegnelse, hvilke er Fædrene til vort Lands nærværende Urindvaanere, og hvorved Herren sagde ham, at han var iførd med

at lægge sin Haand paa Værket anden Gang for at samle Israel, begyndte Krigen imod ham; dette skete længe før Bogen blev trykt. Jeg vil nu sige Eder Alle en Hemmelighed, endskjøndt den allerede er bleven oplæst for Eder, nemlig at Christus og Belial er ikke Venner, de er Fjender. Vi spørger, hvor Christi Kirke er? Mit afgjørende Svar er: Om de Sidste Dags Hellige ikke udgjør Guds Rige paa Jorden, Jesu Christi Kirke, saa er den ingensteds at finde herneden. Det er let at bevise af Skriften, at ingen anden Kirke, som paastaaer at troe det Gamle og Nye Testamente, taaler neppe nogen Sammenligning med den gamle, sande Kirke i Fylden af Jesu Christi Lærdomme.

Forsaavidt Moraliteten angaaer har jeg i mange Tilfælde ingen Klager at gjøre. Tusinder og Millioner af Mennesker lever efter det bedste Lys de har, men det hellige Præstedømme er ikke paa Jorden, undtagen de Sidste Dages Hellige har det. Det er Præstedømmet, atter givet til Menneskenes Børn, skal jeg udsige det? (Ja!) Det opægger Djævelen og gjør hele Helvede vred; og Djævelens Tjenere vil rende hid og did, og publisere deres Løgne om Christus og hans Kirke paa Jorden. De er ikke vrede paa mig eller paa Eder; og Christendommens Bekjendere og Præster er ikke vrede paa os, men de er fyldte med Vrede og Harme mod dem selv og den Almægtige. Hvorfor er de vrede? Fordi de er Mennesker, og liig andre Mennesker. Om en Mand seer, at hans Huus er nærved at falde, om han seer en eller anden Ting, som bestandigen gnaver og hakker og undergraver Grundvolden, og opdager, at lidt efter lidt maa hans Huus falde, maaskee naar han sover, eller naar han er borte fra Hjemmet, og tilintetgjøre hans Hustru og Børn, saa føler han alletider Pine og Angst; idet han stedse vogter med et frygtsomt Blik den Tid, naar det vil knuses istykker. Dette er Vanskeligheden med den sig kaldende christne Verden. Er det saaledes med den Vantro? Nei, han bryder sig ikke om Tingen; men de søde, elskelige, velsignede Christne, Præsten paa Prækestolen og Degnen under den, og de vise Efterfølgere af deres eget Vrøvl og af deres Fædres Traditioner, er de, der fører Krig med Guds evige Præstedømme.

Universalisterne siger, at vi skal Alle gaae til Himmelen i en Hob tilsammen, og om de troer deres Religion, de bekymrer dem ikke om Mormonismen. Endskjøndt jeg bekjender, at jeg troer, at de Fleste af dem er liig den gamle Mand, som var en Stærktroende i Universalismen, og medens han spadserede iblandt sit Qvæg og grundede paa sin Lære, gik han til den Oxe, han gjorde meest af, og sagde for sig selv: „Jeg troer Universalisternes Lære, men gamle Bright, hvor meget jeg end holder af dig, saa vilde jeg villigen give dig bort, om jeg vidste, at den var sand.“ I finder en Mand, som ikke troer paa nogen religiøse Lærdomme, som ikke troer paa en tilkommende Tilværelse, og hvad bryder han sig om Mormonismen? Aldeles intet.

Hvem er det, som altid opægger Djævelen? Hine hellige Hyklere, hine gamle Sekterere, som paastaaer at være saa hellige, og at de har saamegen Religion. De seer, at deres gamle yndede Rede knuses i Støvet for aldrig at opbygges igjen, idet Mormonismen vil triumphere. Det er dette, som opvækker al Fortræd. Det var Præster, som først forfulgte Joseph Smith. Jeg vil her omtale nogle faa af de Omstændigheder, som jeg personligen kjender angaaende Fremkomsten af Pladerne, en Deel af hvilke Mormons

Bog blev oversat fra. Denne Kjendsgjerning kan være ny for Adskillige, men jeg har en personlig Kjendskab med Hensyn til mange af hine Omstændigheder.

Jeg kjender godt en Mand, som for at faae Pladerne reed over tredsindstyve engel. Mile tre Gange den samme Tid, som de erholdtes af Joseph Smith. Omtrent den Tid, da de blev leverede til Joseph ved Engelen, sendte den omtalte Mands Venner Bud efter ham og underrettede ham om, at de stod i Begreb med at tabe Skatten, endskiøndt de ikke vidste hvad det var. Manden jeg hentyder til var en Spaamand, en Troldmand, en Stjernetyder, en Sandsiger, og besad saa megen Talent som Nogen, der har vandret paa amerikansk Grund, og var en af de ugudeligste Mænd jeg nogensinde har seet. Den sidste Gang han reiste for at erholde Skatten, vidste han hvor den var og sagde hvor den var, men kjendte ikke dens Værdi. Tillad mig at sige Eder, at en Baptist-Præst og andre af Josephs Naboer var netop de Mænd, som sendte efter denne Troldmand den sidste Gang han reiste for Skattens Skyld. Jeg hørte ingensinde en Mand, der kunde sværge som hiin Stjernetyder; han bandte videnskabeligen efter Regel og Noder. For dem, som holder af at bande, var det musikalsk at høre ham, men ikke saa for mig; thi jeg vilde forlade hans Nærværelse. Han pleiede at udskjælde Joseph for enhver Ting som var slet, og sige: „Jeg troer at han vil faae Skatten tilsidst." Han fik den og Krigen begyndte strax.

Da Joseph havde erholdt Skatten, forenede Præsterne, Baptist-Diakonen og Religionister af enhver Slags sig med Spaamanden og med enhver ugudelig Person for at faae den ud af hans Hænder, og for at fuldbyrde dette, begav sig en Deel af dem ud og forfulgte ham.

Vor (den amerikanske) er efter Bekjendelsen en christen Nation, og de, som bekjender sig at være Christne, skulde være saadanne i Virkeligheden; hvis de var, vilde de ikke betænke sig paa at faae en god Mand og en Christen til at præsidere over sig. Hvor meget der end siges imod at Christne skulde sidde i Regjeringens Præsidentstol, saa er de de eneste Personer, der er skikkede til at regjere, og skulde undervises af Herren ved Drømme og Syner. Men efter al den Hujen og Skrigen om „Kirke og Stat," har der ikke været en Præsident eller Guvernør i vore Dage, uden han jo har været meer eller mindre paavirket af Præster, som nægter Aabenbaring, som ikke troer paa Syner og ikke modtager Engles Betjening. Præsidenter, Guvernører, Regjerings- og Congresmedlemmer er meer eller mindre beherskede enten af Præster eller af en traditionel Religions Indflydelse; og dog vil de næsten alle tillige vende sig bort og forbande Præsterne og Religionen indtil nederste Helvede, medens de er regjerede og beherskede deraf. Det er den falske Religion i Verden, som opvækker denne „Hujen og Skrigen," som vildleder Folket og opsætter sig imod Guds Rige paa Jorden. Dersom vi blot vilde holde Trop med de Ugudelige, saa vilde alt være rigtig, og da vilde Ingen ønske at forfølge os.

Jeg vil omtale nogle Yttringer og Handlinger, som er bekjendte fra den Tid i Missouri, da de havde Joseph og mange Andre i Fængsel. Gamle General Clark havde uindskrænket Magt fra Guvernør Boggs til at dræbe Mand, Qvinde og Barn, eller til at spare Qvinder og Børn, eller til at fordele den hele Menighed af de Hellige iblandt de andre Indvaanere, alt eftersom han behagede. Grunden dertil tilskrev man „Mormon Oprør," „Mormon Uroligheder;" end-

skjøndt Mormonerne havde ikke været ude af deres eget County, thi de eiede næsten hele Countiet, hvor de boede, og de gik ikke over deres egne Grændser undtagen i lovlige og nødvendige Forretninger. Vi havde afgivet vore Vaaben efter de: Opfordring, hvilket skete for at prøve vor Lovlydighed for Regjeringen, og derefter sagde mange af dem: „Nu vil vi, Gud fordømme Eder, skyde Eder ned;" og nogle af de Hellige blev dræbte, efter at de havde overleveret deres Vaaben og saaledes troligen efterkommet Opfordringen.

Udgangspunktet for vore Forfølgelser der opkom derved, at vore Fiender satte Ild paa deres egne Huse, og svoer paa, at Mormonerne havde gjort det og drevet dem ud. Dette veed jeg; thi jeg havde Leilighed til personligen at iagttage det. Da General Clark kom ind i Far West med sin Armee, sendte han George M. Hinkle, Apostaten, for at kalde ud Resten af Brødrene paa den offentlige Plads, og naar de var forsamlede, slog han en Kreds omkring dem med sine Mænd, og sagde: „Gentlemen! jeg har uindskrænket Magt til at handle, og jeg vil nu sige Eder hvad vi ønsker; — vi ønsker at Een skal gaae hjem med denne Mand og en Anden med hiin Mand, og tag Eders Hustruer og Børn med Eder og adspred Eder over Staten. I er de bedste Arbeidere og det driftigste Folk vi har; og I har udført mere her i to Aar, end vore gamle Settlere har gjort i tolv? Vi ønsker, at I skal leve hos os. Hvorfor kan I ikke holde Samfund med os? Jeg ønsker, at I skal sprede Eder iblandt vort Folk og give op Eders Religion og Prophet; thi jeg vil sige Eder nu, i Begyndelsen, I vil aldrig see Eders Prophet Joseph Smith igjen." (Jeg sagde for mig selv: Det er en Løgn.) „Bland Eder ikkun med os, og giv op Eders Prophet, Eders Apostler og Eders Samlen=Eder=selv sammen, og vi ønsker, at I skal blive hos os, thi I er de bedste Medborgere i Staten." Jeg tænkte at disse Udtryk stemte ikke vel overeens med mange af hans Bemærkninger, og idet jeg var bestemt paa ikke at give op min Religion, gjorde jeg med eengang den Slutning, at han kunde gaae til Helvede og jeg vilde forlade Staten; og saaledes gjorde jeg tilligemed Resten af de Sidste Dages Hellige, eftersom de havde tilforn dræbt mange af dem.

Brødre og Søstre! Vore Venner ønsker at vide vore Følelser med Hensyn til Regjeringen. Jeg svarer: De er af det bedste Slags, og vi vil bevise det også, som I vil see, om I blot lever længe nok; thi at vi skal leve for at bevise det, er sikkert; og naar de Forenede Staters Constitution hænger som om det var paa en enkelt Traad, vil de have til at kalde paa Mormon=Ældsterne for at frelse den fra fuldkommen Tilintetgjørelse, og de vil trine frem og gjøre det.

Vi elsker vort Lands Constitution; den er alt hvad vi kunde forlange; dog i nogle faa Tilfælde kunde der gjøres nogle Tillæg, som vilde forbedre den. Vi synes godt om Forbunds=Regjeringen og Congressens Love. Der er Intet i disse Love, som i mindste Maade strider imod os, endog ikke i vor Udelukken af Vedtægtslov for dette Territorium. Jeg kan underrette vore Jurister, som fører Sager for Skranken her, at de Forenede Staters Congres har udgivet Love, som giver os Rettighed at udelukke Vedtægtslov efter vort Behag, og det endog uden nogen Krænkelse af Constitutionen eller almindelige Bestemmelser. De har også givet os Rettighed til at standse Drukkenskab, Banden og Doblen og at forbyde Hestevæddeløb, og at straffe Mennesker, som skader og røver hverandre.

De Forenede Staters Constitution og Forbundsregjeringen har i sine Bestemmelser givet os denne Rettighed.

Nu vil jeg sige Eder en Ting, som jeg er en Modstander af, og som dette Folk ogsaa modsætter sig, det er, at en Mand skal komme her som en Embedsmand med et Stykke Faareskind (Pergament) i sin Lomme, hvilket er forsynet med en eller anden Stormands Navn, og begynde at sætte op sine Ordens Regler for dette Folk, og sige: „Jeg er en Gentleman, jeg er en høihjertet Gentleman, kan I sige mig, hvor jeg kan finde en Qvinde, som vil sove med mig inat?" og at sætte op Spillehuse, drikke og svire, opvække Splid og udruge Processer, jage op misfornøiede Aander og derefter give Folket en Forelæsning om Moralitet, ønskende dem at blive liig andre Samfund, og sige til Madame Den-og-den eller Jomfru Den-og-den: „Vil De ikke tage en Kjøretour med mig — vil De ikke tage en Kanetour i Aften med mig? Jeg er en høihjertet Gentleman." En viis Fader eller Mand siger: „Kom hjem her, dette er Eders Sted, I har Intet at bestille med Fremmede." Hvad er Følgen af dette? Jo, fra de fleste af de høihjertede Gentlemen kan I høre: „Gud fordømme Mormonerne, de er opsætsige mod Forbundsregjeringen, fordi de vil ikke lade os sove med deres Hustruer og Døttre." Jeg modsætter mig saadanne Mænd og er efter dem med den Almægtiges besjærede Pile. Hvor langt? Lad dem fornærme min Families Kydskhed, og jeg vil, saa sandt hjælpe mig Gud, udblæse deres Livs Lys. (Hele Forsamlingen sagde: „Amen!") Saadanne Personer maa raabe „Fiender, Fjender; Mormonerne er alle fjendtlig sindede mod Regjeringen," og de maa raabe det indtil de er i Helvede.

Som jeg allerede længe har sagt, de Forenede Staters Præsident skulde være et fuldkomment Mønster for alt Folket at vandre efter; saaledes skulde ogsaa Vicepræsidenten, Medlemmerne af Cabinettet og Congressen, Guvernøren af Staterne og Territorierne og endelig alle Regjeringsembedsmænd være Mønstre for Folket at efterligne. Men hvad finder I iblandt Folkets Ledere? Næsten alt andet undtagen et retskaffent Exempel.

Fordærvede Mennesker kan ikke vandre paa disse Gader ustraffede, og om dette er Fjendskab mod Regjeringen, saa Amen til det. De Forenede Staters Constitution understøtter vi hele den udslagne Dag, og den vil understøtte og beskytte os, medens de Mænd, som siger, at vi er Fjender, og som raaber: „Mormon Urolighed," vil gaae til Helvede. Der har været Embedsmænd her, som ikke var skikkede til at leve iblandt os, og de rendte hjem, og opvakte Skriget „Mormon Uroligheder," „Mormon Oprør," „Mormon Krig," og „Landsforrædere," men deres Dag er forbi.

Naar en Mand paastaaer at være være min Ven og dette Folks Ven, saa vil han modtage mit Raad, istedetfor at opvække Splid og øve Uretfærdighed. Jeg lider ikke den forsætlig Fordærvede, og lidt efter lidt vil jeg komme ud liig Torden, som jeg har gjort med Andre, naar de øvede Ugudelighed; og som jeg gjorde med en vis Person, da han holdt sin glimrende Tale, og fornærmede dette Folk fra Øverst til Nederst. Jeg tugtede ham, og han rendte bort, og rapporterede som mine Yttringer, saadanne som ikke var komme fra mig. Der sagdes ham, medens han var paa Sletterne, at Præsident Zacharias Taylor var død og fordømt, og det har gaaet gjennem Staterne fra Ende til Ende, at jeg sagde saaledes. Det blev først udgivet

at Mormonerne sagde saaledes, og derefter at Brigham sagde saaledes; nu vel, jeg understøttede det, fordi jeg vidste, at det var sandt. Jeg har just ligesaa stor Ret til at sige, at Præsident Taylor er i Helvede, som at sige at nogen anden elendig Synder er der. Var han noget mere end Kjød og Blod? Jeg har lige saa stor Ret, seet fra et religiøst Synspunkt, til at drøfte ham, som jeg har til at drøfte Bonden paa Møgdyngen. Han er gaaet did, og saa er mange Andre; og Herren den Almægtige flytter de bittre Grene, som er talt om i Mormons Bog.

Aviserne er fulde med Angivelser, at jeg sagde: „Præsident Pierce og hele Helvede kunde ikke flytte mig fra mit Embede." Jeg vil sige Eder hvad jeg sagde og hvad jeg nu siger: Herren regjerer og hersker over Himmelens Hærskarer, og gjør efter sit Behag iblandt Jordens Beboere. Han opreiser et Rige her og nedstyrter et andet der, efter sit Behag. Han vandrer midt iblandt Folket, og de veed det ikke. Han gjør til Konger, Præsidenter og Guvernører, hvem han vil; derfor slutter jeg, at jeg skal være Guvernør over Utah Territorium *just saa længe som han ønsker, at jeg skal være;* og *for den Tid* kan hverken de Forenede Staters Præsident eller nogen anden Magt forhindre det. Vær altsaa ikke bekymrede, Brødre og Søstre, for min Afsættelse fra Embedet; thi naar Præsidenten beskikker en anden Mand til at være Guvernør i Utah, saa maa I erkjende at Herren har gjort det; thi vi skal anerkjende hans Haand i alle Ting.

Alle Folk er i den Almægtiges Hænder og han styrer og behersker dem, endskjøndt de kan ikke fatte det, ei heller anerkjender de hans Medvirken. Han ophøier Præsidenten til at være Nationens Hoved, og plaserer Konger paa deres Throner. Der er ikke et Menneske, som undgaaer hans Opmærksomhed, og han frembringer sine Hensigter i de sidste Dage. Jeg kan sige Eder noget Mere, Brødre og Søstre og Venner og de Forenede Stater og hele Verden: Herren den Almægtige vil ikke tillade, at hans Præstedømme igjen drives bort fra Jorden, skulde han endog tillade de Ugudelige at ødelægge dette Folk. De Forenede Staters Regjering og alle Konger i denne Verden maa gaae til Krig imod os, men Gud vil bevare en Deel af de Ydmyge og Sagtmodige til at bringe Riget til Jordens Beboere, og vil forsvare sit Præstedømme; thi det er den sidste Tid, den sidste Indsamlingstid; og han vil ikke tillade, at hans Præstedømme igjen bliver drevet bort fra Jorden. De kan masakrere Mænd, Qvinder og Børn; men Herren vil ikke tillade dem at tilintetgjøre Præstedømmet; og jeg siger de Hellige, at, om de troligen vil udøve deres Religion, vil de leve og ikke blive afskaarne.

„Der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration giver dem Forstand," og Mange, som ikke har Præstedømmet, har Ideer, som er virkeligen sande, endskjøndt de ikke altid er visse paa, enten de er sande eller ikke. Menneskenes Tanker, medens de hviler paa deres Senge, angaaende dette Folk, hvad enten Præsidenten over de Forenede Stater, eller Congressens Medlemmer, eller de forskjellige Staters Regenter, naar de overveier denne Verdens Tilstand og deres endelige Bortgang fra denne Handlingsplads, er, at der er intet Ondt i de Sidste Dages Hellige. Og jeg siger Eder i Israels Guds Navn, at deres hemmelige Betragtninger siger dem dette, undtagen de er fordærvede saa meget af Ugudelighed, at Herrens Aand

har ophørt at stride med dem. Men saa snart som de indlader sig i Tummelen af deres daglige Beskæftigelser, tiltrækker sig den Hujen og Skrigen, at „Mormonerne er ifærd med at gjøre dette og hiint," deres Opmærksomhed. Tidligere gik det Rygte, at „de stod i Begreb med at underhandle hemmeligen med Slaverne," naar vi aldrig havde tænkt paa en saadan Ting. Chams Sæd, som er Cains Sæd, kommende ned gjennem Cham, vil, ifølge den Forbandelse, som er lagt paa ham, tjene sine Brødre og være en „Tjeners Tjener" for hans Medskabninger, indtil Gud borttager Forbandelsen; og ingen Magt kan forhindre det. Disse er mine Anskuelser angaaende Slaveri. Jeg vil her sige lidt Mere om denne Gjenstand. De Hvides Behandling af Slaverne vil, i mange Tilfælde, sende baade Slave og Herre til Helvede. Denne Paastand indbefatter meget i faa Ord. De Sorte skulde bruges som Tjenere og ikke som Bæster, men de maa tjene. Det er deres Rettighed at leve saaledes, at de kan nyde mange af de Velsignelser, som følger med Lydigheden til Evangeliets første Principer, endskjøndt de er ikke berettigede til Præstedømmet.

Men for at gaae videre: Hovedondet ligger i Styrerne eller i dem, som paastaaer at være Styrere, og i Lovens Forvaltere, men ikke i Constitutionen, thi den er reen. Endog de, som har Ondt i deres Hjerter, naar de overveier de Kraftyttringer, som er, og som nu fremstiller sig for deres Øine, naar de tænker paa dem paa deres Senge og i deres besindigste Overveielser, begynder de at fatte, at Gud hjemsøger Jorden, at de Sidste Dages Hellige ikke er saa slet et Folk, som de fremstilles af deres Fjender at være; at de ikke er tilbøielige til at være fjendtlige mod Regjeringen, og at de er et godt Folk. Mange, som leilighedsviis anstiller rolige Betragtninger, begynder at begribe, at vi har Noget, som de kjender ikkun lidet til og ønsker, at de forstod det. Naar de bortjager disse Betragtninger, kommer Frygt over dem, fordi Raabet fra den ene Ende af Unionen til den anden er, at „Mormonerne er i Færd med at gjøre Noget." — Hvad sagdes der i Nauvoo? „Overlad Joe Smith og Mormonerne til dem selv, og det vil ikke vare lang Tid førend de behersker Valget i denne Stat, og den Mand, som Joe Smith siger skal være Guvernør, han vil blive det, og de Mænd, som han siger skal være Repræsentanter, de vil blive det; og vi vil ikke taale det."

Det var en Præst paa Prædikestolen, som opæggede Politikeren og sagde „Taaler det ikke;" og dette fordi Præsten kunde ikke udholde at staae op paa Prædikestolen og tilstaae sin egen Skam, fordi han forsvarede en falsk Religion; thi vore Ældste kunde bringe Enhver af dem til Taushed, og faae dem til at rødme af Skam. Derfor var og er deres Ord og Beslutninger: „Vi vil dræbe Mormonerne," og Præsterne, skjulte bag Politikerne, plagede Mormonerne. Hvor længe vilde det have været, førend det hele Valg i Illinois vilde være bleven controlleret af de Sidste Dages Hellige? Vore Fjender saae dette, og Djævelen vidste det og blev vred, og besluttede at fordrive os. Han gjorde saa, og jeg takker Gud for det. Præsterne og Politikerne kunde tydeligen see, at Mormonismen samlede til dens Banner dens Tusinder og Titusinder, og at det blot vilde vare en meget kort Tid, førend Staten vilde blive aldeles regjeret af de Sidste Dages Hellige. Det hele Valg vilde have været styret af dem, om vi ikke havde kommet ud og forbudt vort Folk at votere. Vi maatte gjøre

dette, eller controllere Balloterings-Æsken.

Det lykkedes dem at dræbe Joseph og hans Broder Hyrum og at fordrive os til disse Dale. Nu er vi her, og hvad er de bange for? Jeg vil sige Eder, at de er bange for, at vi skal blive naf-hængige af dem.

Forholdet imellem os og Regjeringen kan lignes ved en Mand, som havde tolv Sønner, og alle de ældre Sønner hak-kede paa den yngre, ligesom Josephs Brødre i Oldtiden gjorde paa ham. De forfulgte ham og beløi ham for Faderen, og søgte at unddrage ham den gamle Mands Følelser, og lykkedes i en Grad at fremmedgjøre Faderens Følelser for den unge Dreng. Saaledes er det med Unions Regjeringen og os. Vi har bøn-faldt Gang efter Gang og vil fremdeles bønfalde og sige: „Spar os, elsk os; vi formener at være een af de bedste Drenge du har faaet; bliv kjærlig imod os, og om du tugter os, kan det siges at vi har kysset Riset og æret Haanden, som giver det, og forsøgt igjen; men vær barmhjer-tig mod os; thi seer du ikke at vi er et lydigt Barn?" Men nei! Tom, Bill, Dick, Harry og Resten af Drengene ren-der uophørligen til den gamle Mand med Løgne i deres Mund og han vil tugte liden Joseph. Og om den gamle Fyr end ikke er kommen ud i aaben Krig imod ham, og har stillet op Re-gjeringens bevæbnede Styrke for at dræbe Drengen, sover han dog i sin Stol og drømmer om det, og taler i Søvne, sigende: „Gjør det Drenge, gjør det Drenge, vi vil ikke sige Noget her." Og Tom, Bill, Dick osv. begynder at anfalde liden Joseph, og den gamle Mand slumrer i sin Stol og siger: „Gjør det Drenge!" Hvad vil der blive af denne lille Joseph? Jeg vil sige Eder det. Vi er et af Regjeringens Børn, eet af de yngste Børn, og vi klynger os til vor Fader, og ønsker at blive regnet i Familien, og at hilse vore Brødre som Brødre, og blive regnet iblandt dem, enten i Egenskab af Territorium eller Stat. Hvad næst? Skriget er reist af de ældre Brødre, at „det vil aldrig gaae an at indlade denne yngre Dreng i Unionen, han er en Fjende, og vi maa ude-lukke ham." Jeg vil sige Eder hvad dette vil lede til, de vil støde og for-nærme liden Joseph indtil hans Hengi-venhed for Faderen og Brødrene er al-deles veget bort, og han bliver en naf-hængig Dreng. Hvem vil foraarsage dette; Mormonerne? Nei, de ældre Brø-dre vil gjøre det! De vil trænge liden Joseph med deres Fjendtlighed, indtil han drives ind i Ægypten for at finde Hjælp. Om dette ikke er Ægypten nok, hvor vil I finde det?

„Hvad skal der gjøres med disse op-rørske Mormoner, disse afskyelige Mor-moner?" Jeg vil sige Eder, hvad der kunde gjøres og hvad der burde gjøres. De Forenede Staters Regjering, og de Forenede Staters Præsidenter bør be-handle de Sidste Dages Helliges Reli-gion, som de behandler Methodismen, Presbyterianismen, Qvækerismen, Sjæke-rismen og mange andre ismer, og sige: „Her ønsker jeg, at I skal holde Eders Mund om Mormonerne, thi de har lige saa stor Ret til deres Religion, som I har til Eders." Og naar Folket ansøger om dette eller hiint (thi Petitionsretten skulde aldrig negtes), saa er det deres Pligt, som man henvender sig til, at lytte til Folkets Andragender og lade dem have Embedsmænd af deres eget Valg, thi den beskikkede Magt er udvalgt ved Folkets Røst, og Massen af Folket holder Regjeringens Herredømme i deres Hænder. Lad derfor Folket udføre de Principer de har antaget og erklærer at

holde sig til, og naar vi ønsker en Guvernør, eller en Dommer, eller nogen anden beskikket Embedsmand, lad os have de Mænd vi foretrækker, og ikke saadanne, som vil rende sin Vei og rapportere Løgne om os.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Vi har modtaget Deseret News indtil den 4de April, saavelsom endeel private Breve, indeholdende de bedste Efterretninger fra Hjemmet i Bjergenes Dale. Almindelig Helbred og Tilfredshed herskede, travl Virksomhed overalt, tidlig Vaar og favorabelt Veir. Alle længedes efter den anstundende April Conference, hvis Forhandlinger vi ogsaa med Længsel imødeseer, og haaber, at de maa ankomme saa betids, at vi kan meddele Noget deraf i næste Nr. I foregaaende, saavelsom i dette Nr., har vi indført tvende Taler af Præsident Brigham Young, og Resten af den sidste vil vorde indført i næste Nr. Vi henlede Stjernens Læseres Opmærksomhed paa disse Taler, der i en klar, reen og kraftig Aand, inspireret af den Almægtige, viser de Helliges og Guds Riges Standpunkt baade til de Forenede Stater og til den øvrige Verden. Det er indlysende, at dette Folk, forhaanet, bespottet og jaget ud i Ørken, fjernt fra deres Forfølgere, uden tilsyneladende menneskelig Hjælp, antoges at maatte omkomme og udryddes af Tilværelsen. Men tvertimod: det almægtige Forsyn veiledede sit Folk til det Sted, hvor de nu er, opholdt dem gjennem Farer, Mangler og Savn, velsignede deres udholdende Tro, virksom i kraftige Gjerninger, og snart fremstod et velorganiseret Samfund i Klippebjergenes Dale, hvor forhen den saakaldte Civilisation ikke fandt det Umagen værdt at nedsætte sig paa Grund af det nøgne og ufrugtbare Udseende. Dog dette blev snart forandret, som ved et Trylleslag fremstod paa nogle faa Aar een og efterhaanden flere Stæder og Byanlæg, Marker indhegnedes og opdyrkedes, smukke Avlsgaarde prydede Sletterne, rigeligt vandede ved at lede Vandet fra Bjergstrømmene; rige Græsgange afgav fortræffelig Anledning til Qvægavl; det særegne, kraftige Græs omend blegnet om Vinteren, afgav rigelig Næring til de sparsomme Hjorde, som ved en fornuftig Huusholdning og ved den aarlig indkommende Emigration efterhaanden forøgedes. Herren velsignede sit Folk; men paa hvad Maade erholdtes disse Velsignelser? Ved Trofasthed mod Herrens Befalinger, Arbeidsomhed og et dydigt Levnet. Propheten Brigham og de Tolv, tilligemed det øvrige Præstedømme arbeidede med, styrede, raadede og anførte Folket til nyttige Foretagender, saa at der paa en kort Tid til Amerikas og hele Verdens Forundring fremstod et organiseret Territorium, til hvis civile Guvernør, de Forenede Staters Præsident udnævnte Kirkens Præsident Brigham Young. Men Guds Riges Fremgang saavel i aandelig som timelig Henseende opvækker vore Fjenders Harme og Misundelse og inspirerede af denne Verdens Fyrste søger vore Modstandere at gjøre os forhadte hos Alle. Hvorfor Præsident Brigham med den prophetiske Aand og med den ypperstepræstelige Myn-

dighed som Herrens Tjener og Salvede har skildret de Sidste Dages Helliges lidte Forurettelser som et Folk, der aldrig har gjengjeldt Ondt med Ondt, men med fuldkommen Lovlydighed har lidt alle Forhaanelser, endog af de Authoriteter, der efter Loven burde beskytte dem som amerikanske Borgere. Propheten Brigham gjør opmærksom paa, at de Sidste Dages Hellige bør nyde den Retfærdighed, som tilkommer dem, at deres Agt er at tjene Herren og fremme hans Rige paa Jorden, og hellere døe og have Gud til Ven, end deeltage i Verdens Vantro, Synd og Ugudelighed og blive forkastede fra Herrens Aasyn, som snart vil vorde den ugudelige Slægts Skjæbne, fordi de ikke agter Guds Advarsler ved Propheten.

Udtog af et Brev fra Ældste P. P. Thomsen,
der emigrerede om Høsten 1853.

Fort Ephraim, Utah, den 17de Marts 1855.

Kjære elskelige Broder
J. Svenson!

Gud, som har oprettet sit Rige paa Jorden og valgt sig Tjenere og Arbeidere for sidste Gang i sin Viingaard, og som af sin store Naade har kaldet Dem, velsigne Dem med Viisdom, Kraft og Styrke fra det Høie til at oplyse Deres Medmennesker om Saliggjørelsens Principer, og velsigne deres Arbeide med mange Neg at bringe hjem til Ephraims Dale. — — — — — — — — — — —

Først vil jeg sige, at vi er alle raske og har det godt; dernæst, at jeg har modtaget Deres tvende Breve, for hvilke jeg takker Dem, saavelsom for Deres gode Ønsker med Hensyn til min Tilfredshed i mit nye Hjem, hvilke Ønsker og Bønner Herren har hørt og stadfæstet. — — — — — — — — —

Jeg ønsker, at Herren maa velsigne Broder Olsen og skjænke ham alt Godt for den Iver og Nidkjærhed, hvormed han førte det danske Compagni over Ørken. Vi blev opholdt en Tid formedelst Regn og andre Omstændigheder. Vi drog ad en ny, men kortere Vei, og da vi var komne omtrent 20 Mile fra Kansas, gjorde vi Holdt og raadslog om, hvad der var at gjøre, da de Fleste havde for store Læs. Broder Olsen foreslog at gaae til Leavenworth og tale med Orson Pratt (Een af de Tolv), hvilket bifaldtes. Leavenworth laae 7 danske Mile fra Leirpladsen. Jeg var med Olsen paa denne Reise, som fik et lykkeligt Udfald, idet Ældste Pratt bevilgede en Sum til 50 Oxer. Jeg blev af Br. Olsen foreslaaet og assisteret af Compagniet at være Vagt-Captain over Ørken. Der var for mig i den Stilling jeg stod en stor Byrde, som paalagdes mig, men jeg modtog den i Haab til Herren, og han velsignede mig med Hilsen paa hele Reisen. Jeg vilde ønske, at den, der for Eftertiden bliver valgt til denne Post, maa besidde de fornødne Egenskaber, som udfordres til denne Plads; thi det er den ansvarsfuldeste næst Førerens. Han maa besidde en fast og upartisk Charakteer. De andre Kald, som Compagni-Captainer er vel ogsaa vigtige, men langt fra i den Betydning. Jeg kunde ønske bare Bækstrømme til Compagni-Captainer for Eftertiden. Vort Compagni bestod af 69 Vogne med omtrent 400 Oxer og Køer, saa der var Noget at holde Vagt over. Jeg har et Raad til Sødskende,

som for Eftertiden forlader Danmark for som Mormoner at gaae hjem, og det er, at de, den første Aften de lægger dem til Hvile, at de da lægger det ene Been udenfor Sengen og det ene Øie bestandigt aabent, og saaledes hele Reisen igjennem, saa kan de være Minutmænd. Glem saa ikke Bønnen! men vær lydig til Raad og Advarsel, og det vil gaae Eder vel og I vil lykkeligen naae Zions Dale. Herren velsignede os med overmaade godt Veir paa hele Reisen. Herrens Haand var udrakt over os. Hans Velsignelse tilligemed Br. Olsens store Paapassenhed gjorde at ikkun meget faa af vore Kreaturer døde paa Reisen. Emigranterne vil iaar og for Eftertiden komme til at gaae en ny Vei, som vil afkorte 70 Mile, bedre Græs og mindre Bakker at gaae over. De vil komme ind i Utah Dalen ved Provo, omtrent 45 Mile syd for Saltsøstaden. Vi venter hver Dag paa Navne-Listen paa Emigranterne; Herren føre dem lykkelig her hjem. — — — — — — — — — —

Jeg vil nu lade Dem vide Noget angaaende vor Stilling og hvordan det staaer sig her. Fort Ephraim er 133 engel. Mile fra Saltsøstaden i Sant Pete Dalen. Her er to Settlementer, Manti, som ligger 7 Mile længere mod Syd, Fort Ephraim blev anlagt i forrige Aar, begyndt midt i Marts Maaned. Her lever en heel Deel Danske. Denne Dal er meget god; her er god Jord, Græs i Overflødighed, gode Vandstrømme, fuldt af Brænde og Tømmer. De Danske har det i Almindelighed godt, og har følgende Skudsmaal i Deseret News: „Det danske Folk, som er kommet hertil, er et virksomt og driftigt Folk. Fred, Enighed og Kjærlighed hersker iblandt dem." Jeg har for faa Dage siden været i Saltsøstaden, hvor jeg erfarede, at Broder Brigham havde talt om de Danske, og sagt, at der ventede dem store Velsignelser. Og i sine Bønner beder han bestandig for dem, at de maa snart komme til at forstaae det engelske Sprog, at de kunde blive beredte til at modtage de store Velsignelser, som Gud vil udgyde over dem. De staaer saaledes i et godt Rygte baade hos Guds Tjenere og Folket her. Jeg vil ønske, at de alle vilde stræbe af al Kraft, at de ikke alene kunde bevare det, men at dette gode Navn og Rygte maatte tiltage Dag for Dag. — — — — — —

Muren omkring Tempelpladsen er færdig, kun at der skal paalægges smukke, rødagtige, hugne Dækstene, som nok snart er færdige. Af Grundvolden til Templet er det Halve færdig. — — — — — — Mit Hjerte fryder sig ved at tænke paa, om Herren vil være mig naadig, at jeg kunde leve den Dag, og blive værdig til at gaae derind for at udføre Handlinger til Saliggjørelse for mig selv og for hensovede Fædre. Det nye Tabernakel, som vil rumme mange Tusinde, vil blive færdigt til April-Conferencen. Der er mange smukke Huse i Saltsøstaden og Boutikker lige saa smukke som i Kjøbenhavn. — — — — — — — — — — — —

Kjære Broder Svensen! bliv den lille Svensen, som De altid var, da jeg var hos Dem. Somme er voxet saa store, og krøbet saa høit op, saa de er faldet ned og slaaet dem slemt, og det kan hænde sig, at de slaaer sig reent ihjel. Og naar Saadanne kommer hjem, er Husene reent for smaa; Saltsøstaden og Alt er forkeert; for mig var de ret tilpas, og Alt var vel. Der var en Aand hos nogle af Søskende iaar, at Alt skulde være lige og tilfælles; denne Aand er meget farlig for dem, som huser den. See til at Ingen, som ledes af saadanne, kommer til at reise; thi de bliver slemt bedragne, og er ikkun til Fortræd her saavel

som paa hele Reisen. De, som gjør sig saa store Tanker, saa at de mener, at her staaer Bordet dækket bestandig med mange Retter fiin Mad, og at her løber fede Sviin med Kniv og Gaffel i Ryggen, bliver slemt skuffet. Kjære Sødskende! hvo I end er, saa see til at faae fat paa den rette Ende paa Mormonismen og hold saa fast og giv ikke Slip før Striden er endt og Seiren vunden, og naar I da ved Herrens Naade kommer her hjem til Ephraims Dale, da vil I føle Eder tilfreds, og føle som jeg føler, at Alt er vel, og takke Gud for hans store Naade.

Jeg glæder mig ved at Broder Van Cott har sendt et meget nøiagtigt Regnskab her til Tiende-Contoiret, saa at Enhver kan faae Beviis for alt hvad han har ydet, baade til Tiende, til Templet og Emigrationsfondet. Jeg har faaet mit og det er af stor Vigtighed. Kjære Sødskende! betaler Eders Tiende førend I forlader Danmark, hellere noget for meget end lidt for lidet, og I vil føle Eder vel paa hele Reisen derved, og naar I kommer hjem, vil I glæde Eder ved at see Templet og vide at I har bidraget til dets Opførelse. Og da først vil I have Ret til at gaae derind og nyde de Velsignelser, som venter Guds Folk.

Jeg vil nu slutte med mange kjærlige Hilsener til Sødskende, bedende Herrens Fred over Eder, at I maa faae Kraft til at stride Troens gode Strid. De hilses kjærligst fra min Kone og mine Børn. Hils alle Sødskende og Venner vær selv hilset fra Deres ringe Broder og Medstrider i Evangeliet

P. P. Thomsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 288.)

Den 9de reiste jeg til Cleveland i Selskab med Ældste Cowdery og Andre. Den 14de blev en Klage fremført mod Ældste Edmund Bosley for et Raad af Præsidentskabet for uchristelig Opførsel i at bryde en vis hellig Pagt, gjort den 4de Septbr. 1834.

Jeg underviste Raadet om Pligts Punkter, saasom at iagttage Pagter osv. og bevidnede Sandheden af ovennævnte Pagt.

Præs. Oliver Cowdery bekræftede, at han selv forfattede den anførte Pagt, og det skete den Tid, naar Bosley sagde, at han havde et Vidnesbyrd, at det var Herrens Villie, at han skulde hellige det Overflødige, som han ikke behøvede til sin og sin Families Underholdning.

Biskop Whitney stadfæstede, at Ældste Bosney indgik paa at lade Præsidentskabet og Andre faae Penge til Laans for at trykke Aabenbaringerne, dersom han kunde bestyre sin Eiendom i eet Aar, eller saa snart som han erholdt den.

Afgjort, at E. Bosley brød Pagten, som han gjorde den 4de Septbr. 1834 — derfor er han ikke længere et Medlem af denne Kirke, undtagen han giver dem Fyldestgjørelse, som han har forurettet.

Ogsaa Isaac H. Bishop anklagedes for at have talt ilde om Værdigheder ved at sige, at „Høiraadet havde det vrange Træ at afbarke, hvilket blev bekræftet af J. M. Corrill, Præs. Rigdon o. fl.

Det afgjordes, at Isaac H. Bishop skal gjøre en offentlig Tilstaaelse til de

Fornærmedes Tilfredshed, og vandre som en Hellig i alle Ting.

Denne Forbandelse skal være paa dem — Herrens Haand skal være paa dem, indtil de omvender sig i Sæk og Aske, og skal ramme deres timelige og aandelige Velfærd, undtagen de omvender sig.

Den 17de Juli. De Tolv mødte i Conference, overeensstemmende med foregaaende Bestemmelse, i St. Johnsburv, Vermont.

Afgjort: At denne Stat bliver denne Conferences Grændser og indslutter Grenene i Littleton, Dolton og Landaff i New Hampshire og kaldes „Vermonts Conference."

St. Johnsbury Green talte een og fyrretyve Medlemmer; Danville tre og tyve; Charlton een og tyve; Jay elleve; Dalton femten; Landaff fire; Littleton ti; Andover, Vermont, femten; Beneeon syv og Lewis, New York, sytten.

Sex af Raadet holdt Foredrag til Conferencen over Principerne for Tro og Gjerning.

Sluttet til den 18de, da de øvrige Sex indskærpede Nødvendigheden af at sende op vise Mænd og kjøbe Land, ifølge Befalingerne — hvilket de villigen indgik paa at gjøre.

Søndag den 19de. Vor offentlige Forsamling var besøgt af meer end tusinde Mennesker, og Ni døbtes under Conferencen.

Orson Hyde,
W. E. Mc. Lellin,
Skrivere.

Den øvrige Deel af denne Maaned var jeg bestandig beskæftiget med at oversætte et Alphabet til Abrahams Bog, og indrette en Grammatik for det ægyptiske Sprog, som brugtes af de Gamle.

Den 2den August. Som det var Sabbat, prædikede jeg en Deel af Dagen.

Kirtland den 4de August 1835. Et Høiraad i Jesu Christi Kirke af de Sidste Dags Hellige forsamledes i Conference, bestaaende af Præs. Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, Sidney Rigdon, Hyrum Smith, David Whitmer, John Whitmer og Wm. W. Phelps og Andre, for at tage under Overveielse visse Punkter, indeholdte i Breve udenfra — eet fra Warren A. Cowdery, præsiderende Ældste over Freedoms Conference, og eet fra Ældste William E. Mc. Lellin. Det første lød saaledes:

Freedom den 29de Juli 1835.

„Kjære Broder!

Ældste Jared Carter besøgte denne Menighed afvigte Torsdag paa hans Vei østover, ansøgende om Bidrag og Subskribtioner til at fuldende Huset i Kirtland. Endskjøndt Gjenstanden for en saadan Mission i Forbindelse med hans Navn har været omtalt i the Messenger and Advocate, havde det dog — som der ikke var bleven anvendt nogen anden Maade at indprente det paa vort Sind — gradviis aftaget eller ophørt at gjøre noget Indtryk — hvorfor vi i en vis Grad bleve grebne af Overraskelse. De Tolv, Biskoppen, eller nogen Anden beklædt med Myndighed har aldrig omtalt denne Gjenstand for os, undtagen tilfældigviis, saavidt nogen af Menigheden kan erindre. Det blev visselig aldrig gjort til Gjenstand for offentlig Underviisning, som Broder Carter just havde Aarsag at vente, at det var bleven, saa at han følte en Forlegenhed, særegen for en saadan Stilling. Han foretog sig at prædike for os igaar, men paa Grund af den førnævnte Forlegenhed, eller Menighedens Dødhed eller Gjerrighed, kunde han ikke faae Herrens Aand til at staae sig bi. Jeg er saa fri at sige, at jeg tilskriver det mere den sidste Aarsag end

den første, dog ikke desmindre udvirkede vi i Bidrag og Subskribtioner, som jeg stoler paa vil udgjøre 341 Dollars 37½ Cents. Maa Herren velsigne ham og give ham Fremgang og alle hans trofaste Tjenere; og maa de finde Yndest for Gud og Menneskene er Eders uværdige Broders Bøn.

Warren A. Cowdery.

Til Oliver Cowdery."

Af dette korte Brev opdager vi, at de Ældste undlod i Begyndelsen at opfylde deres store og vigtige Mission, som de veed, at Herren har befalet os at bygge et Huus, hvori vi skal modtage en Begavelse, inden Zions Forløsning, og at Zion kunde ikke forløses indtil dette finder Sted. Idet de vidste at Comitteen skulde reise i den udtrykkelige Hensigt at søge til at faae Bidrag, saa har de forsømt at støtte den og fremsætte denne første vigtige Ting; og som Følge deraf har Gud ikke velsignet dem som han ellers vilde. Vi paaminder Eder om disse Ting i Herrens Navn, og henviser Eder til Pagternes Bog 98de Afdeling 9de og 10de §, og spørger, lærte vi ikke Eder, at I skulde erindre først Huset, for det andet Zions Sag, og derefter Ordets Offentliggjørelse for Nationerne?

Det andet, som paapegedes, er et Udtog af Ældste W. E. Mc Lellins Brev til hans Kone, saalydende:

„Du siger, at det vil ikke staae i din Magt at gaae i Skolen denne Sommer. Jeg er glad derfor, siden Ældste Hyde er vendt tilbage og har givet mig en Beskrivelse over Maaden, hvorpaa den er bestyret, endskjøndt vi ønsker ikke at kaste nogen Dadel."

Dette ansaae Raadet for at være en Beskæmmelse lige i dets Øine. Ældste Mc Lellin siger: „Vi ønsker ikke at kaste nogen Dadel," naar den høieste Fornærmelse og Dadel er kastet ved dette Udtryk paa Kirken, paa Præsidentskabet og paa dem, som er høiere agtede i Guds Aasyn og i denne Kirke, end de selv.

Raadets Votering var: Vi underrette herved Ældsterne Mc Lellin og Hyde, at vi unddrage vort Fællesskab fra dem, indtil de vender tilbage og giver Opreisning Ansigt til Ansigt.

Vi underretter endvidere de Tolv om, at saavidt som vi kan erfare af Menighederne, vi har reist igjennem, har I sat Eder selv op som et uafhængigt Raad, under Kirkens Myndighed, et Slags Lovløse. Dette Indtryk er urigtigt og vil, dersom det fremdeles paastaaes, nedbringe Himlens Vrede og Mishag paa Eders Hoveder. De andre Ti foreskrives at gaae videre og ende Conferencerne, og de To maa handle efter deres eget Omdømme, enten til at gaae videre eller vende tilbage.

Præsident Joseph Smith jun. læste et Brev for Raadet fra Ældste William Smith, hvilket bifaldtes og fyldte vore Hjerter med Glæde.

Et Brev blev fremlagt fra Ældste Thomas B. Marsh. Raadet henviste ham til Befalingen, som lyder, at Ingen skal forlade eller bringe deres Familier uden Aabenbaring eller Afgjørelse af Høiraadet.

Vi opdager en Vildfarelse i Ældste Marshs Brev. Han siger: „at være istand til at prædike som William E. Mc. Lellin og Parley P. Pratt." Vi slutter, at om Prædiken havde været af Herren, som den skulde have været, saa vilde han have havt Æren og ikke disse Mænd. Som Slutning tilføier vi, at med mindre denne Epistel iagttages i alle dens Dele, i dens fulde Kraft, de, som sætter sig op imod den, skal blive behandlet af Herren overeensstemmende dermed, thi vi beder Eder, at være enige angaaende denne Ting. Vi ønsker, at I skal for-

staae, at Eders Pligt byder Eder først at søge Himmeriges Rige og dets Retfærdighed, det er, opfyld de første Ting først, og da vil alle Ting tillægges Eder, og hiint Klagemaal angaaende Eders Familier vil være mindre hyppigt. Prædik ikke Eder selv som korsfæstede for Eders Hustruers Skyld, men erindre, at Christus blev korsfæstet, og at I er udsendte til at være særegne Vidner om denne Ting. Mennesker ønsker ikke at høre disse Smaating, thi der er ingen Frelse i dem, men der er i det andet.

Styrk Hænderne paa de Ti og lad dem gaae ud i Herrens Navn, i deres Missions Kraft, idet de giver flittig Agt paa den Helligaands Veiledning. Vi siger: Vær stærke i Herren og i hans Magtes Kraft; thi store Ting venter Eder. Lad Kraften af de To være paa de Halvfjerdsindstyve, indtil de To giver fuld Opreisning; thi de Halvfjerdsindstyve skal være velsignede og er velsignede. Den Mand, der fordrister sig til at tale ilde om Værdigheder, som Gud har indsat i sin Kirke, til sin Familie eller nogen Anden, skal være forbandet i sin Slægt. Ihukommer den 109de Psalme. Hans Bispedømme skal tages fra ham, medmindre han hasteligen omvender sig. Det være vitterligt, at Gud er Gud, og naar han taler, lad hele Menigheden sige Amen. Vi har onde Indgivelser nok i Kirtland at kæmpe med, som er indgydte af Løgnens Fader, uden at vi skal have dem fra dem, som er udsendte til at gjendrive falske Angivelser. Maa Gud velsigne Eder til at være mere vise i Fremtiden, Amen.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Bradford i Massachusetts den 7de August. Ni af det omvandrende Høiraad mødte og bestemte at Grændserne af Conferencen omfatter Staten og kaldes „Massachusetts Conference."

Ældste Chase blev frataget hans Kaldsbrev og Samfundsrettighed, fordi han havde spillet om Penge, og siden brudt Brød for de Hellige inden han bekjendte sine Synder.

Ældste Holmes's Kaldsbrev blev frataget ham paa Grund af en Uenighed, som havde varet længe mellem ham og hans Hustru. Det blev derfor taget i Betragtning, at en Mand, som ikke kan bevare Fred i sin egen Familie, er ikke skikket til at bestyre Guds Menighed.

Et Klagemaalsbrev blev skrevet til Kirtland af Ældste Gibson Smith af Norfolk, Connecticut imod Ældste Gladden Bishop, hvorpaa han blev suspenderet og henviist til Bradford Conference til retlig Undersøgelse. Ingen fremstilstillede sig til at bevise Klagen — han blev derfor frikjendt for det Punkt, men paa videre Efterspørgsel blev det beviist, at han havde faret vild i Aand og i Lærdom, og var betydeligen hengiven til Sværmeri og meget opløftet. Raadet tog derfor hans Kaldsbrev fra ham, indtil han blev bedre underviist, og tillige fik sin Aand og sine Følelser til at stemme mere overeens med sine Brødres.

Ældste James Patten af North Providence, Rhode Island, blev udelukket for upassende Opførsel, og da han nægtede at aflevere sit Kaldsbrev — blev der befalet, at det skulde offentliggjøres i the Messenger and Advocate. Folket i denne Egn var i Almindelighed haardt og vantroe, og ikkun lidet opfordredes der til prædike, undtagen af Menigheden.

(Fortsættes.)

Conferencen.	Agenten.	Gjæld.					
Kjøbenhavn	A. P. Trane	768	Rdl.	5	Mk.	9	Sk.
Aalborg	J. C. Klingbeck	293	—	3	—	2	—
Fredericia	H. P. Olsen	163	—	2	—	10	—
do	H. Jensen	12	—	1	—	5	—
do	Mads Larsen	115	—	3	—	2	—
Lolland	Joh. Svensen	179	—	1	—	11	—
Bornholm	J. P. Folkman	162	—	4	—	2	—
Vensyssel	P. C. Jensen	322	—	3	—	„	—
Skaanes	N. Nielson	228	—	1	—	8	—
Brevig	K. Petersen	646	—	2	—	„	—
Stockholm	Ake Jönson	202	—	4	—	12	—
	Summa	3095	—	2	—	13	—

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	3095	2	13
N. P. Peterson	12	„	„
A. Nielsen	5	3	„
C. F. Nielsen	2	1	11
Jürgens	2	„	11
Køhl	4	„	6
Gudmundsen	3	5	4
N. Larsen	13	4	6
S. Hansen	9	4	10
H. Christopherson	3	5	11
Nils Nilson	8	3	4
Lateris	3161	1	12
Transport	3161	1	12
H. Hendriksen	„	2	4
Ole Larsen	5	„	„
Niels Andersen	11	3	4
A. Grønbeck	9	3	8
A. Weihe	13	„	14
H. Hansen	2	5	3
F. T. Grønberg	„	5	„
Peter Madsen	3	5	6
Johan Liljenstrøm	2	2	4
Summa	3210	5	7

Indbetalt til Contoiret.

Mads Larsen	20	Rdl.	„	Mk.	„	Sk.
A. P. Trane	34	—	„	—	„	—
P. C. Jensen	100	—	„	—	8	—
P. Hansen	7	—	3	—	3	—
Summa	133	—	3	—	3	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.